IN GEVEB A JOURNAL OF YIDDISH STUDIES

What I. J. Singer Saw in the Black Cabarets in Harlem

by **Israel Joshua Singer,** translation Jacob Morrow-Spitzer

In geveb: A Journal of Yiddish Studies (May 2024)

For the online version of this article:

[https://ingeveb.org/texts-and-translations/cabarets]

וואָס י.י.זינגער האָט געזען אין די נעגער קאַבאַרעיס אין האַרלעם

What I. J. Singer Saw in the Black Cabarets in Harlem

Israel Joshua Singer
translated by Jacon Morrow-Spitzer

Introduction: In this piece of observational journalism, published in *Forverts* in September of 1932, the Yiddish literary writer and journalist Israel Joshua Singer (1893-1944) describes his early encounters with Black America.[1] After traveling to the United States at the request of *Forverts* editor Abraham Cahan, the thirty-nine-year-old Singer visited one of Harlem's many cabarets. His article narrates, in highly racialized and essentialized terms, the Blackness of the minstrel performers, as well as the uniform whiteness of the audience. Singer reveals that in his home country of Poland, most of the direct experience Jews had with Black people was in movie theaters and opera houses, where Jewish actors routinely dressed in derogatory Blackface costumes. Now, after encountering "true" Black people in America, Singer juxtaposes the supposed "Africanness" of the Black American past, detailing it in crude pseudo-scientific ways, and discusses their supposed transitions into "Americans," in and outside of the cabaret.

During his lifetime, I. J. Singer was the most famous of the three Singer siblings, which included his younger brother, the Nobel Prize-winning Isaac Bashevis Singer, and his elder sister, the novelist and short story writer Esther Singer Kreitman. His journalism career began in the 1920s when Cahan invited him to publish travelogue pieces in Forverts. In the summer of 1932, Cahan serialized Singer's novel *Yoshe Kalb*, which soon became the writer's most celebrated Yiddish novel. That fall, it was adapted to become one of the Yiddish Art Theater's most successful plays. While in New York to promote *Yoshe Kalb*, Singer wrote this article about the Harlem Cabaret as part of a larger series of exposés in which he observed neighborhoods and racialized groups across the city. Singer moved to New York permanently in 1934 and lived there until his death a decade later.

Although the Yiddish press offers innumerable examples of Jewish empathy with Black life in America—what Tony Michels has called a "critical Americanism"—at other times,

[1] I would like to thank Joshua Price and the other members of Yale's "Reading Yiddish" course, as well as Dalia Wolfson, Jessica Kirzane, and the anonymous reviewer, for their feedback on earlier versions of this translation.

as displayed in this piece, Yiddish writers distanced themselves and perpetuated oppressive anti-Black tropes.[2] This piece offers a lens into the racialized frameworks of the interwar Jewish foreign observer in America, as well as into the reality of American racism writ large. Toward the end of his article, Singer offers a critical observation in this latter regard: "You have to be an American to see [Blackness]" right away.

Some translational notes: Translating offensive or provocative language—particularly that of a century ago—is an inherently delicate task. The translator, like the historian, is stuck in the paradigms of modernity, and inescapably wants to interpret the text to better understand our current moment. In this piece, Singer complicates the translator's task by using a variety of different words to refer to Black people and Blackness. Throughout his article, he vacillates between "negern" [נעגערס] and "shvartse" [שוואַרצע], and sometimes puts the two words together, like in the opening line of the text (די... שוואַרצע, די נעגערס, האָבן מיך תּמיד אינטריגירט). In most instances, I have chosen to translate both terms as "Black people/person," reflecting the most standard and acceptable term used today. Where "shvartse" appears along with "negers," I leave the term untranslated in the Yiddish to reflect the derogatory racial emphasis intended by Singer. Where it appears alone, as it does so often in this piece, I translate it to "Black people/person." Singer's own racism comes off as apparent, I believe, without the need to overextend the offensive term. I discuss the differences between these terms at more length in the accompanying essay. Other racial-laden terms, including those referring to white actors dressing in black makeup, have been treated on an individual basis. One other feature that stood out in translating Singer's article was his sometimes inconsistent interplay between Black people and his "imagined" Blackness and Africanness. In several places, I placed quotation marks around certain terms to emphasize to the reader his underlying racialized intention.

Furthermore, a comparison between Singer's published works from this time and this essay in the *Forverts* leads us to conclude that the *Forverts* editor had a particularly heavy hand in Germanicizing Singer's language and tone. For example, where Singer may have originally written "אַרבעטער", the editor replaced his language with the Germanicized "אַרבײַטער". Likewise, where the published *Forverts* article uses the Germanicized "נעגערען" for "Black people," it is likely that Singer himself used the Americanized "נעגערס". In most of these cases there has been an attempt to reconstruct Singer's original wording, with a number of exceptions that were particularly *daytshmerish*.

[2] Tony Michels, "The Yiddish Press and Racism in America, 1880-1920" Lecture with the Yiddish Book Center. https://vimeo.com/471399776

What I.J. Singer Saw in the Black Cabarets in Harlem

Shvartses, Black people, have always intrigued me, even enticed me, ever since I read the novel Uncle Tom's Cabin in my childhood. Who among us has not wept as children reading the moving book by the American writer [Harriet] Beecher Stowe?[3] But where in Poland could one spot a Black person? The most people here[4] can see is a little caked-up "Black" man at the opera, carrying a sword on a silk pillow for a sultan. The sultan will use it to slaughter his unfaithful harem-wife because she had looked for a moment at a different man, when her guard, the eunuch, had taken a quick nap... Or sometimes in the circus there performs a Black dancer. Lately, Black people have been featured in our dance halls, but the audiences say these are actually unemployed Jewish young people who disguise themselves as Black people in order to make a living.[5]

Yes, in the movies here in Poland we are shown Black people, but they are just as theatrical as the "Black" actors in the Warsaw opera. Either they dance like a crazy person and bang wooden blocks, or they hang little teapots from their noses.[6] Or they are devoured by lions and tigers, in order to give us pleasure.

Recently I even saw in a movie how a Black king of a tribe in Africa had dressed himself with a chamber pot on his head when he went to meet several English missionaries who wanted to bring the king under the wing of Christianity. This was a beautiful piece of jewelry, which the king's subjects had found in a field. It was a "souvenir" of a missionary leader who had come to spread the divine teachings of Christ and in the process had gotten indigestion. The subjects gave the chamber pot to their king, and then the king, who grew to like the gift very much, decided he was to put it on only in highly ceremonial moments, such as when a delegation of English missionaries was coming...[7]

---

[3] Harriet Beecher Stowe's best-selling 1852 novel was translated into dozens of languages within a decade of its publication, including into Yiddish in 1868 by Isaac Meir Dik. On the transatlantic reception of *Uncle Tom's Cabin,* see *Sarah Meer, Uncle Tom Mania: Slavery, Minstrelsy, and Transatlantic Culture in the 1850s* (Athens: The University of Georgia Press, 2005). For an introduction of Dik's Yiddish translation, see Isaac Meir Dik, "Slavery or Serfdom," translated by Eli Rosenblatt, *In geveb* (November 2015).

[4] In the early part of this article, Singer repeatedly reminds us that he is only in America as a short-term visitor. Although he is in New York at the time this article is written, he uses the terms "here" and "our" to refer back to Poland—the point of view to which his readership has become accustomed.

[5] Singer is likely referring here to actors who dress in Blackface.

[6] It is unclear if Singer's phrase "klapn in heltser" – literally "clapping against wood"—refers to the literal action or is a way of saying "tapdancing." Minstrel cabaret shows often had musical elements that were performed in derogatory ways. "Clapping against wood" may have been a reference to the "bones," a folk instrument played by various African groups that was commonly depicted in minstrel shows. In all likelihood, he is describing a derogatory form of primitive performance.

[7] Singer does not offer the title of this film, but depicts what was a common type of primitive racialization in Western movies about Africans and Blackness in the early twentieth century. For more on Western film and the construction of race, see Ed Guerrero, *Framing Blackness: The African American Image in Film* (Philadelphia: Temple University Press, 2012); Christopher P. Lehman, "Black representation in American short films, 1928-1954" (Doctoral Dissertation, University of Massachusetts-Amherst, 2002); Glenn Reynolds, "Image and empire: Anglo-American cinematic interventions in Sub-Saharan Africa, 1921-1937" *South African Historical Journal* Vol

When I came to New York and noticed the Black workers on the cargo boats—normal workers that were pulling up ropes and lifting heavy weights and covered in sweat—I couldn't believe my eyes.

-- "Look" — I showed fellow ship passengers, — "Shvartses, Black workers."

A German journalist had once had the same exact reaction when I pointed out Jewish workers to him in Warsaw.

-- "My God, are they real Jews?" – He had asked.

He thought that Jews were only bankers and proprietors of department stores, or else mystics in the play "The Dybbuk".

My American fellow-travelers had not understood my amazement.

-- "You'll see them here in the millions," -- they said. –"Eventually, you'll get bored of them."

I was quite intrigued, and straight upon my arrival I went to Harlem, the kingdom of Black people. And it was not boring to me. On the contrary, the more I wandered around in those streets and alleys, the more I observed the Black residents: from the wealthy in the automobiles to the poor in the door stoops, from the old to the young, from the men to the women, from the commoners to the intellectuals – the more they interested me, and the more I wanted to see them.

It was in fact their simplicity, their being like all the others, their having uprooted from themselves every trace of Africa – that was what interested me about them. I am more interested in a Black person in elegant, white clothing and a bright hat on their head, than the Black king with the chamber pot on his head.

Woe, woe, when I think about what scholars have written about race-traits, about blood, about pedigree! The Hitlerists, and even many scholars and academics, believe that a German whose veins have even a drop of Jewish blood from a great-great-grandmother can no longer be an authentic German, and he mustn't mix with men of illustrious descent, the blond and blue-blooded Nordic!

And here I see before myself Black people, whose great-grandfathers had crawled naked up the tall African trees, exactly like monkeys. What true gentlemen they are, the young Black people in white pants that walk around the streets; what hundred-percent ladies they are, these slim young Black girls, who wear such colorful clothing and go with such a grace and worldliness, as though they proudly bear an ancestry of forty generations of aristocrats.

The strength of our civilization is inestimable. How quickly the sons of hot Africa have achieved respectability! The men, who were once quick and slim, ready for battle with

48 (2003): 90-108; and Kevin Dunn, "Lights…Camera…Africa: Images of Africa and Africans in Western Popular Films of the 1930s" *African Studies Review* Vol 39 No 1 (Apr. 1996): 149-175.

the most dangerous beasts in the jungle, in the wild forests, able to jump and climb over the smoothest and tallest trees, now have gotten weary feet that yearn for rest, and tired hands that are now only used for clearing their pipes. The farsighted eyes that were able to catch sight of a distant beast have become nearsighted. You see many Black people now with glasses.

The slim women that could once dance for days on end around the gods have been transformed into fat meaty ladies that carry around with them all kinds of weaknesses and sicknesses; and the Black intelligent girls, the teachers and students, are weak and anemic. The anemia is visible through their Black skin.

The only bit of Africanness, of aboriginality, that remains among Black children can be seen in the Harlem Cabarets. There the young Black women dance for dollars with such fervor, with such passion, just like their sisters in Africa. In each wriggle of the naked stomach, with each turn of the hips, in every nod, there is so much desire, heat, passionate surrender, that it seems one finds oneself not in boiling, bright, noisy New York, but somewhere in hot southern Africa.

However, in this Black cabaret there isn't a single Black person among the guests, merely white gentlemen and ladies. Whether the Black people are so poor that they cannot pay a few dollars to enter, or whether they are not allowed to be around in the first place – that I don’t know. I am convinced that people are not happy to see them in the elegant cabaret in Harlem, which is created for the white wealthy man, and therefore Black guests are not seen here, even those who are rich. All the workers are Black – the servants, the waiters, the male and female dancers, yet there is not a single Black guest to be seen.

In Uncle Tom’s Cabin, which had the task of eliciting compassion for Black slaves, the protagonist was described as a mulatta, half-white, because fully Black people would have had difficulty obtaining a white tear. So too, the owners of the Black cabarets make a similar effort to select their male and female dancers from among the half-Black people. Most of the girls are mulattos, with a mix of white blood. Only the comedians, who do all kinds of tricks and jokes in order to entertain the public, are authentic Black people. On the contrary, the blacker the comedians are, the better their act, the more laughter they get.

For example, there stood one of them, a “true” Black person, as if he just got polished entirely with shoe wax. He shook with his moving eyes, tore at his thick Black-person-lips and said obscene language, eliciting wild laughter from the respectable ladies and men.

There is something offensive and awkward in this transformation of a real, hot-blooded passionate Black healthy man into a foul-mouthed being, a person who speaks dirty words, who issues white, grotesque double entendres through his wild white teeth

Another sturdy Black man—who would have perhaps become a king or the best hunter of lions and tigers in Africa due to his power and talent—threw himself on the ground, shaking his thick bottom lip, contorted his face into that of a dog’s and, with the most

exceptional dexterity known to man, spun and rolled around on the ground to pick up a few quarters that were thrown for him.

But the dancers, romantic and well-dressed—they are mostly mulattos. Some of them are so white, blond even, such that their Blackness is unidentifiable. Yet my friend L. Krishtol assures me that they are, in fact, Black.[8] You have to be an American to see it.

And in the lit-up movies, it is ten cents to enter, packed with thousands of Black people, mostly young women and men. They look with admiration at the romantic images of the white actors and actresses, they kiss each other like the “stars” on the screen, and they flirt and chew chewing gum. In the cheap dance halls Black couples swing to the beat of the music that white composers have made as an expression of Black culture. In the restaurants and cafeterias Black women drink red drinks, wipe their made-up lips and powder their faces. On the corners are speakers, giving passionate speeches, to which no herd flocks. A towering Black policeman safeguards morality, which ought not be desecrated by a couple kissing somewhere on a corner, and over it all, New York dazzles with blinding electrical red light, and a Jewish jewelry shop brightly flashes a thousand electric eyes, advertising that diamonds and jewels for adorning black necks and ears can be bought there.

The moon, shame-faced and far away, peeks in and hides behind the clouds. It's as though she'd be ashamed to see what's become of the children of the hot, free, and wild Africa.

[8] Leon Krishtol (1894-1954) was a journalist from Podolia who immigrated to the United States 1914. Like Singer, he worked as an international correspondent for *Forverts* starting in the 1920s. He also translated plays for the Yiddish theater, including Tolstoy’s “The Power of Darkness” and Shakespeare’s “The Merchant of Venice,” often under the pen name G. Rivesman. See Berl Cohen, “Krishtol, Leon (1894-August 21, 1954)” *Leksikon Fun der Nayer Yidisher Literatur, Congress for Jewish Culture, https://congressforjewishculture.org/lexicon/t/926*.

וואָס י.י.זינגער האָט געזען אין די נעגער קאַבאַרייס אין האַרלעם

די שוואַרצע, די נעגערס, האָבן מיך תּמיד אינטריגירט, געלאָקט, זינט איך האָב געלעזן ייִנגלווײַז דעם ראָמאַן „אָנקל טאָמס הײַזקע“. ווער פֿון אונדז האָט ניט געוויינט קינדווײַז, לעזנדיק דאָס דאָזיקע רירנדיקע בוך פֿון דער אַמעריקאַנער שרײַבערין ביטשער סטאָו? נאָר ווּ זעט מען אין פּוילן אַ שוואַרצן? דאָ קען מען זען סײַדן נאָר אַ גרימירט נעגערל אין דער אָפּערע, וועלכער טראָגט צו אויף אַ זײַדן קישעלע אַ שווערד פֿאַרן סולטאַן, ער זאָל דערמיט קוילענען זײַן אומטרײַע האַרעמווײַב, ווײַל זי האָט געכאַפּט אַ בליק אויף אַ ווײַלע אויף אַ פֿרעמדן מאַנצביל, ווען איר היטער, דער איינוך, האָט געכאַפּט אַ דרעמל; אָדער אין צירק טרעט אַ מאָל אויף אַ שוואַרצער טענצער. לעצטנס האָט מען אַפֿילו אָנגעהויבן ווײַזן בײַ אונדז שוואַרצע אין די טאַנצזאַלן, אָבער מען זאָגט, אַז דאָס זײַנען גאָר אַרבעטסלאָזע ייִדישע יונגע־לײַט, וואָס פֿאַרשטעלן זיך פֿאַר נעגערס, אַבי צו מאַכן אַ לעבן.

יאָ, אין די מוּוויס בײַ אונדז אין פּוילן ווײַזט מען נעגערס, אָבער יענע זײַנען פּונקט אַזוי טעאַטראַליש, ווי די נעגערס פֿון דער וואַרשעווער אָפּערע. אָדער זיי טאַנצן משוגע־נערוועז און קלאַפּן אין העלצער, אָדער זיי הענגען זיך אָן טשײַניקלעך אין די נעזער, אָדער זיי ווערן אויפֿגעפֿרעסן פֿון לייבן און טיגערס, אום אונדז צו פֿאַרשאַפֿן פֿאַרגעניגן.

לעצטנס האָב איך אַפֿילו געזען אין אַ מוּווי, ווי אַ שוואַרצער קעניג פֿון אַ שבֿט אין אַפֿריקע האָט זיך אָנגעטאָן אַ נאַכטטאָפּ אויפֿן קאָפּ און איז אַזוי אַנטקעגנגעקומען עטלעכע ענגלישע מיסיאָנערן, וועלכע האָבן אים, דעם קעניג הייסט דאָס, געוואָלט אַרונטערברענגען אונטער די פֿליגל פֿון קריסטנטום. דאָס דאָזיקע שיינע צירונג האָבן דעם קעניגס אונטערטאַנען געפֿונען אין פֿעלד — אַ זכר נאָך אַ מיסיאָנערישן אָנפֿירער, וועלכער איז געקומען פֿאַרשפּרייטן די הימלשע לערע פֿון קריסטוסן און זיך דערבײַ פֿאַרדאָרבן דעם איידעלן מאָגן. די אונטערטאַנען האָבן עס איבערגעגעבן זייער קעניג, און דער קעניג, ווידער, ווען די מתּנה איז זייער געפֿעלן געוואָרן, האָט באַשלאָסן זי אָנצוטאָן נאָר אין גאַנץ פֿײַערלעכע מאָמענטן, ווען עס קומט אַן ענגלישע מיסיאָנערן־דעלעגאַציע...

אַז איך בין אָנגעקומען אין ניו־יאָרק און דערזען אויף די פּראַכטשיפֿן שוואַרצע אַרבעטער, געוויינלעכע אַרבעטער, וואָס ציִען שטריק, הייבן שווערע לאַסטן און באַגיסן זיך מיט שווייס, האָב איך מײַנע אייגענע אויגן ניט געגלייבט.

„זעט,“ האָב איך געוויזן מײַנע שיף־באַקאַנטע, „שוואַרצע, שוואַרצע אַרבעטער.“

פּונקט אַזוי איז אַ מאָל געווען פֿאַרוווּנדערט אַ דײַטשער זשורנאַליסט אין וואַרשע, ווען איך האָב געוויזן ייִדישע אַרבעטער.

„מײַן גאָט, זינד זי ווירקליך יודען?“ האָט ער געפֿרעגט.

ער האָט געמיינט, אַז ייִדן זײַנען נאָר באַנקירן און אייגנטימער פֿון דעפּאַרטמענט־סטאָרס, אָדער אַניט זײַנען זיי צדיקים, וואָס שפּילן אין דער פּיעסע „דיבוק“.

מײַנע אַמעריקאַנער מיטרײַזנדער האָבן מײַן פֿאַרווווּנדערונג ניט פֿאַרשטאַנען.

„איר וועט זיי זען דאָ אין די מיליאָנען,“ האָבן זיי געזאָגט, „עס וועט זיך אײַך צועסן.“

האָב איך טאַקע גענומען גלײַך נאָך מײַן אָנקומען און בין אַוועק קיין האַרלעם, אין דעם קעניגרײַך פֿון די שוואַרצע. און עס איז מיר ניט מיאוס געוואָרן. פֿאַרקערט, וואָס מער איך קריך דאָרטן אַרום, אין די דאָזיקע גאַסן און געסלעך, וואָס מער איך קוק זיך צו צו די שוואַרצע אײַנוווינער, צו די רײַכע אין די אויטאָמאָבילן און צו די אָרעמע פֿאַר די טירן, צו די אַלטע און יונגע, צו די מענער און צו די פֿרויען, צו די פּראָסטע און צו אינטעליגענטן — אַלץ מער אינטערעסירן זיי מיך, אַלץ מער וויל איך זיי נאָך זען.

גראָד זייער איינפֿאַכקייט, דאָס זײַן ווי אַלע אַנדערע, דאָס אויסוואָרצלען פֿון זיך יעדע שפּור פֿון אַפֿריקע — דאָס אינטערעסירט מיך בײַ זיי. מיך אינטערעסירט מער אַ שוואַרצער אין עלעגאַנטע קליידער, ווײַסע וועש און מיט אַ העלן הוט אויפֿן קאָפּ, איידער דער שוואַרצער קעניג מיטן נאַכטטאָפּ אויפֿן קאָפּ.

וויי, וויי, וואָס געלערנטע האָבן ניט אָנגעשריבן וועגן ראַסע־אייגנשאַפֿטן, וועגן בלוט, וועגן ייִחוס! האַלטן דאָך די היטלעריסטן, און אַפֿילו אַ סך געלערנטע און פּראָפֿעסאָרן, אַז אַ דײַטש, וואָס אין זײַנע אָדערן פֿליסט נאָר אַ ביסעלע ייִדיש בלוט פֿון אַן עלטער־עלטער־באָבע, קען שוין קיין עכטער דײַטש ניט זײַן, און ער טאָר ניט אויסמישן זיך מיט די מיוחסים, די בלאָנדע און בלויבלוטיקע נאָרדלײַט.

און אָט זע איך פֿאַר זיך שוואַרצע, מענטשן, וואָס זייערע עלטער־זיידעס זײַנען נאָך אַרומגעקראָכן נאַקעטע אויף די הויכע אַפֿריקאַנערביימער, פּונקט ווי די מאַלפּעס. וואָסערע אמתע דזשענטלמענער זײַנען די

יונגע־לײַט אין די װײַסע הויזן, װאָס שפּאַצירן אַרום איבער די גאַסן; װאָסערע הונדערט־פּראָצענטיקע ליידיס עס זײַנען די שלאַנקע יונגע שװאַרצע מײדלעך, װאָס טראָגן אַזעלכע פֿאַרביקע קליידער און גייען מיט אַזאַ גראַציע און װעלטלעכקייט, װי זיי װאָלטן געצויגן זייער ייִחוס פֿון פֿערציק דורות אַריסטאָקראַטן.

עס איז גאָר ניט אָפּצושאַצן דעם כּוח פֿון אונדזער ציװיליזאַציע. װי גיך מען האָט דאָס אויסגעמענטשלט די זין פֿון דער הייסער אַפֿריקע! די מענער, װאָס זײַנען פֿלינק און שלאַנק, גרייט צום קאַמף מיט די געפֿערלעכסטע חיות אין דזשאָנגל, אין די װילדע װעלדער, געשיקט צו שפּרינגען און קלעטערן איבער די גלאַטסטע און העכסטע ביימער, האָבן באַקומען שװערע פֿיס, װאָס לעכצן נאָך רו; מידע הענט, װאָס רייניקן די ליולקע. די װײַטזיכטיקע אויגן, װאָס האָבן געקענט דערזען אַ חיה װי װײַט — זײַנען קורצזיכטיק געװאָרן. מען זעט אַ סך שװאַרצע מיטברילן.

די שלאַנקע װײַבער, װאָס האָבן געקענט אָפּטאַנצן טעג גאַנצע אַרום די געטער, זײַנען פֿאַרװאַנדלט געװאָרן אין דיקע פֿליישיקע דאַמען, װאָס טראָגן זיך אַרום מיט אַלערליי שװאַכקייטן און קרענק; און די שװאַרצע אינטעליגענטע מיידלעך, די לערערינס און סטודענטקעס, זײַנען שװאַך און בלוטאָרעם. די בלוטאָרעמקייט קוקט דורך דורך דער שװאַרצער הויט.

דאָס איינציקע ביסל אַפֿריקאַנישס, אורשפּרינגלעכס, װאָס איז נאָך פֿאַרבליבן בײַ די שװאַרצע קינדער, איז צו זען אין די האַרלעם־קאַבאַרעטן. דאָרטן טאַנצן נאָך שװאַרצע מיידלעך פֿאַר דאָלערס מיט אַזאַ ברען, מיט אַזוי פֿיל לײַדנשאַפֿט, װי זייערע שװעסטער אין אַפֿריקע. אין יעדן קנייטש מיטן נאַקעטן בויך, אין יעדן דריי מיט די היפֿטן, אין יעדן שאָקל, איז דאָ אַזוי פֿיל תּאװה, הייסקייט, פֿאַרחלשטע אָפּגעבונג, אַז עס דאַכט זיך אויף אַ װײַל, אַז מען געפֿינט זיך ניט אין קאָכעדיקן באַלויכטענעם טומלדיקן ניו־יאָרק, נאָר ערגעץ אין דער הייסער דרום־אַפֿריקע.

אָבער אין דעם דאָזיקן שװאַרצן קאַבאַרעט זעט מען ניט צװישן די געסט קיין איין איינציקן שװאַרצן, בלויז װײַסע דזשענטלמענער און דאַמען. צי די שװאַרצע זײַנען אַזוי אָרעם, אַז זיי קענען זיך ניט דערלויבן אָפּצוצאָלן עטלעכע דאָלער אַרײַנגאַנג, צי מען לאָזט זיי דאָ ניט אַרײַן — דאָס װייס איך ניט. איך בין איבערגעצײַגט, אַז מען זעט זיי דאָ ניט גערן אין דעם עלעגאַנטן קאַבאַרעט אין האַרלעם, װאָס איז געמאַכט פֿאַר די װײַסע גבֿירים, און דעריבער זעט מען דאָ ניט קיין שװאַרצן גאַסט, אַפֿילו פֿון די רײַכע. אַלץ איז שװאַרץ — די דינערשאַפֿט, די קעלנער, די טענצער, די טענצערינס, אָבער קיין גאַסט קיין שװאַרצער װײַזט זיך דאָ ניט.

פּונקט װי אין „אָנקל טאָמס הײַזקע“, װאָס האָט געהאַט די אויפֿגאַבע צו װעקן רחמנות צו די שװאַרצע שקלאַפֿן, איז די הויפּטהעלדין געשילדערט אַלס מולאַטקע, האַלב װײַסע, װײַל אויף גאַנץ שװאַרצע איז שװער געװען אַרויסצוקריגן אַ װײַסע טרער, אַזוי באַמִיִען זיך אויך די באַלעבאַטים פֿון די שװאַרצע קאַבאַרעטן אויסצוזוכן די טענצער און טענצערינס צװישן די האַלב שװאַרצע. די מערסטע מיידלעך זײַנען מולאַטקעס, מיט אַ געמיש פֿון װײַס בלוט. בלויז די קאָמיקער, די װאָס מאַכן אַלערליי קונצן און לעכערלעכקייטן, כּדי פֿריילעך צו מאַכן דאָס פּובליקום, זײַנען עכט שװאַרצע. פֿאַרקערט, װאָס שװאַרצער זיי זײַנען, אַלץ בעסער איז, אַלץ מער געלעכטער רופֿן זיי אַרויס.

אָט שטייט טאַקע איינער אַזאַ, אַן אמתער שװאַרצער, װי מען װאָלט אים נאָר װאָס אָפּגעפּוצט אין גאַנצן מיט שװואַקס. ער שאָקלט מיט די באַװעגלעכע אויגן, רײַסט די גראָבע נעגערליפּן און רעדט מיאוסע רייד, װאָס רופֿט אַרויס װילדן געלעכטער בײַ די פֿאָרנעמע דאַמען און הערן.

עפּעס באַליידיקנדיקס, אומגעלומפּערטס איז דאָ אין דעם פֿאַרװאַנדלען אַן עכטן הייסזוניקן לײַדנשאַפֿטלעכן שװאַרצן געזונטן מאַן אין אַ מענטשן אַ ניבול־פּהניק, אַ מענטשן, װאָס רעדט שמוציקע רייד, װאָס װאַרפֿט װײַסע קרענקלעכע צװיידײַטיקייטן דורך זײַנע װײַסע װילדע ציין.

אַן אַנדער שװאַרצער פֿעסט געבויטער מאַן, װאָס װאָלט אפֿשר צוליב זײַן קראַפֿט און געשיקטקייט געװען אַ קעניג אָדער דער בעסטער יעגער אויף לייבן און טיגערס אין אַפֿריקע, װאַרפֿט זיך אויף דער ערד, שאָקלט מיט דער אונטערשטער גראָבער ליפּ, פֿאַרװאַנדלט זײַן פּנים אין דער געשטאַלט פֿון אַ הונט, און מיט דער װוּנדערבאַרסטער געשיקטקייט, װאָס אַ מענטש פֿאַרמאָגט נאָר, דרייט ער זיך און װיקלט זיך אויף דער ערד, כּדי אויפֿצוהייבן די קװאָדערס, װאָס מען װאַרפֿט אים צו.

אָבער די טענצערינס און טענצערס, די ראָמאַנטישע, די אויסגעפּוצטע, זיי זײַנען מערסטנס מולאַטקעס. טייל זײַנען אַזוי װײַס, בלאָנד אַפֿילו, אַז עס איז אין זיי קיין נעגערס ניט צו דערקענען. אָבער מײַן פֿרײַנד ל. קרישטאָל פֿאַרזיכערט מיך, אַז זיי זײַנען שװאַרצע. מען דאַרף זײַן אַן אַמעריקאַנער, מען זאָל עס גלײַך דערזען.

און אין די באַלויכטענע מוּוויס, צו 10 סענט אַרײַנגאַנג, פּאַקן זיך טויזנטער שוואַרצע, מערסטנס יונגע מיידלעך און בחורים. מען קוקט מיט באַוווּנדערונג אויף די ראָמאַנטישע בילדער, אויף די ווײַסע שוישפּילער און שוישפּילערינס, מען קושט זיך צוזאַמען מיט די „סטאַרס“ אויפֿן סקרין, מען פֿלירטעוועט און מען קײַט טשוּינגאָם. אין די ביליקע טאַנצהאָלס וויגן זיך שוואַרצע פּאָרלעך צום טאַקט פֿון דער מוזיק, וואָס ווײַסע קאָמפּאָזיטאָרן האָבן געמאַכט אַלס אויסדרוק פֿון נעגערטום. אין די רעסטאָראַנדלעך און קאַפֿעטעריעס טרינקען שוואַרצע מיידלעך רויטע געטראַנקען, ווישן זיך די אָנגעשמירטע ליפּן, פּוידערן זיך קאָקעטיש. אויף די קאָרנערס האַלטן רעדנער היציקע רעדעס, צו וועלכע קיינער הערט זיך ניט צו. אַ ריזיקער שוואַרצער פּאָליסמאַן גיט אַכטונג אויף דער מאָראַל, וואָס זאָל ניט פֿאַרשווענכט ווערן דורך אַ פּאָרל ערגעץ אויף אַ קאָרנער, און איבער דעם אַלעם לײַכט ניו־יאָרק מיט בלענדנדיקער רויטער עלעקטרישער ליכט, און אַ ייִדישער דזשולערי־געשעפֿט שרײַט געוואַלד מיט טויזנט עלעקטרישע אויגן וועגן די דימענטן און בריליאַנטן, מיט וועלכע מען קען דאָ באַצירן די שוואַרצע נעגערשע העלדזער און אויערן.

די לבֿנה, אַ פֿאַרשעמטע, אַ ווײַטע, קוקט זיך צו און פֿאַרגייט אין די וואָלקנס. עס זעט אויס, ווי זי וואָלט זיך געשעמט צו קוקן אויף דעם, וואָס מען האָט געמאַכט פֿון די קינדער פֿון דער הייסער, פֿרײַער אוןווילדער אַפֿריקע.